

[Bølgministeren.]

drivende, der fører tilstrækkelig grundigt regnskab, og måske navnlig ikke de erhvervsdrivende, som kan komme på tale i denne forbindelse, så her spærres man altså i sine muligheder. Den anden mulighed var, at man kunne gå ind på, som også fru Else-Merete Ross nævnte, at tage sit udgangspunkt i det, man kunne kalde nettoindkomsten, d. v. s. indkomsten fradraget udgifter til visse væsentlige og centrale livsfornødenheder, og så se på den restsum, der var tilovers, og hvoraf man altså kunne finansiere sin boligudgift. Men vanskeligheden er jo den, at hvis man skal gøre det, skal man tage stilling til, om de udgifter, som den enkelte afholder til disse særlige formål, nu også er berettigede og anerkendelsesværdige. Hvis man har haft en eller anden udgift til beklædning, kan denne udgift naturligvis repræsentere et absolut rigtigt forbrug; men den kan også repræsentere et temmelig voldsomt luksusforbrug. Grænsen mellem det absolut nødvendige og det luksusbetonede er altså, hvor det drejer sig om beklædning, noget flydende.

Navnlig i anledning af de bemærkninger, som hr. Ib Thyregod gjorde, vil jeg sige, at jeg ikke mener, det sidste ord er sagt i denne sag; vi må blive ved med at arbejde for at finde frem til et bedre grundlag. Der er to hovedveje at gå. Den ene er at sige: vi opbygger et system, og så overlader vi mere til kommunernes skøn. Det er sådan set den vej, man er gået her; man har forbedret det ved at overlade mere til kommunernes skøn for, om jeg så må sige, at få knasterne skåret væk. Den anden mulighed er, at man måske, efterhånden som EDB-teknikken udvikler sig i forbindelse med kildeskattesystemet, kan fodre noget mere i maskinerne; navnlig hvis man kunne nå over til større samtidighed i selve kildeskatten, ville det måske være muligt at koble noget på her. Det tør jeg ikke udtale mig om på nuværende tidspunkt. Men jeg tør tilsige, at man vil være opmærksom på dette — jeg forstår også, at det er det, hr.

Ib Thyregod ønsker, og at det er ud fra den forudsætning, han har akkviesceret ved den ordning, som er foreslået her.

Jeg har ikke så forfærdelig mange bemærkninger om de enkelte ting, ordførerne har nævnt i deres indlæg. En hel del af det vil jo kunne overvejes i udvalget.

Dog en bemærkning til hr. Kaj Andresen, som nævnte spørgsmålet om den nye maksimumsregel på de 8.100 kr. Det er klart, at vi også kan overveje den i udvalget, men man må jo egentlig sige, at det er et beløb, der er sat rummeligt. Jeg erkender, at det eksempel, hr. Kaj Andresen nævnte, lige faldt inden for den samme grænse. Men jeg tror, at når man sætter 8.100 kr., vil mange mennesker føle, at det er et stort beløb; jeg frygter altså nærmere en reaktion i den modsatte retning. Vi skal jo passe på med denne ordning, fordi det altid er overdriivelserne, der kan lægge en ordning for had i befolkningen, og et af formålene med at sætte dette maksimumsbeløb ind har altså været at vise, at der altså er en grænse — og den skulle dog trods alt også for hovedstadsområdet været sat så rummeligt, at der er mulighed for at dække de mest udprægede sociale tilfælde, der her kan være tale om. Grænsebeløbet har navnlig betydning dér, hvor der er særligt behov.

Også spørgsmålet om værelser fremdrog hr. Kaj Andresen, men var i og for sig enig i lovforslagets tekst. Jeg har ikke noget imod, at vi prøver på at lave en definition af forskellen på begrebet værelse og begrebet bolig; men jeg må mene, at dette her alene må være en boliglov. Hvis der skal gøres noget i forbindelse med kollegieværelser og værelser til unge under uddannelse, synes jeg, at det hører hjemme under anden lovgivning end denne. Men jeg har som sagt ikke noget imod, at vi får en klarere definition af, hvad man forstår ved det ene og hvad ved det andet.

Også spørgsmålet om kommunernes indsats med hensyn til at skabe og udspredte kendskab til boligsikringsordningen vil jeg naturligvis være rede til at undersøge og